

FAMILIA

BUDA-PESTA

31 Augustu st. v.

12 Septemvru st. n.

Va eși joi'a și duminică'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 65.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuulu pe unu anu 10 fl.

Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romania 2 galbeni.

A z r a e l u.

Vântulu bate, tómn'a trece,
Frundi'a cade suspinându;
Florile în nóptea rece
Înclinu fruntea spre pamântu.

Si în sufletu îți strabate
Vântulu sortii smulgându flori;
Elu speranti'a îți abate,
Învelindu credinti'a 'n nori.

Tómn'a fuge, se strecóra
Lunc'a 'ntins' a vesteditu
Cerulu cerne, fulgii sbóra
Peste câmpu 'mbetrânitu.

Si în peptu-ti cu urgia
Suff' alu mortii rece vântu,
Suridîndu cu duiosia
Înclini fruntea spre mormântu.

Nicolae Baboeanu.

Schitie de caletoria.

XXIII.

Baia-de-Crisiu si Vatia.

Baia-de-Crisiu are o situatiune frumoasa. În mijloculu unei vai, care în departare e încununata de niste deluri si munti; la picioarele sale cu Crisiulu albu, forméza unu asilu placutu pentru ómenii cari iubescu liniscea.

Astadi e linisce mare în Baia-de-Crisiu. Dar n'a fost totu asiá. Opidulu acest'a are o istoria vechia încependu din timpurile cele de multu trecute. A esistatu inca pe timpul Romanilor, ma dóra si înainte lor.

Numele lui aréta, cá istori'a trecutului seu este a se cautá în istori'a *báilor*. În apropiarea sa esistându bái de auru la Ruda, Baia-de-Crisiu a trebuitu sê fia de siguru unu centru alu administratiunii baiesiesci.

De atunci si pân'acuma, în sírulu secolilor, Baia-de-Crisiu a fost teatrulu multor evenimente mari. Monografi'a sa ni-ar oferí o multíme de date, interesante, si ar fi bine cá cineva s'o scria, séu celu puțin sê împartesiésca unele schitie mai preçiose din ea.

Astadi Baia-de-Crisiu e parasita. Comitatu Zarandu nu mai esiste, prin urmare si capital'a lui a încetatu a jucá vr'unu rolu. Diregatorii români fure

mutati pe la Kecskemét, Félegyháza, Nagy-Körös si Miscoltiu, pentru cá sê faca p'acolo propaganda limbei române.

Numai cas'a comitatului a remasu locului, cáci aceea nu s'a pututu mutá d'acolo. Numai ea amintesce, cá aice a fost odinióra unu comitatu. Si ce comitatu? Unulu din cele mai bine organizate în tíera; posturile ocupate de diregatori bine calificati si capabili. Si totusi comitatu acest'a a trebuitu sê se șterga. Pentru ce? Pentru cá a fost românesc.

Dar afara de cas'a comitatului, mai este ceva ce amintesce timpurile, când aice se aflá capital'a unui comitatu. Conducerea diregatorilor români a lasatu aice o suvenire, care va stórce totu-de-una binecuvântarea poporului ce suferé.

Acésta amintire este spitalulu din Baia-de-Crisiu, facutu acolo de cátra comitatu Zarandu. Spitalulu acest'a contíne trei-dieci de paturi, si s'a înfiintiatu prin staruinti'a fostului vice-comite Amos Francu. Este unu institutu de modelu.

Mai frumoasa aducere-aminte abia aru fi pututu lasá diregatorii români ai comitatului, decátu acestu spitalu . . .

Adi în Baia-de-Crisiu e linisce. Deci cá sê ni causámu vr'o distractiune mai sgomotósa, s'a decisu cá în diu'a urmatóre sê facemu o excursiune la scáldile dela Vatia.

Excursiunea s'a ficsatu pe dupa miedíadi, si s'a disu, cá va durá numai câteva óre, cáci Vatia e aprópe. Pe séra ne vom rentórce.

La timpul ficsatu se si aduná o mica societate si porniramu cu veselía.

Calea conducea pe unu síesu frumosu, întreruptu din când în când de câte o positiune mai înalta, ici colo câte o movila, unu delutiú, si numai în departare închidea vederea unu delu mai mare.

Nu departe de Baia-de-Crisiu se 'naltia o movila de trista memoria. Istori'a ei datéza din 1848/9. Multi unguri si români dormu acolo somnulu eternu, cáci pe movil'a aceea si-au respiratu sufletulu.

Aice s'au petrecutu scene înfricosiate. Pe movil'a acest'a s'a spéndiuratu toti aceia, pe cari o tabera óre-care i-a prinsu. Când prin pârtila aceste stapániaiu români, ei stingeau aice viéti'a ungurilor prinsii; când apoi viniau ungurii, acestia spéndiurau pe Români.

Si cei esecutati, stingându-li-se de odata cu viéti'a si ur'a nátionala, dormu aice în linisce, nu se mai cértá, nu se mai batu, nu se mai omóra. Mórtea i-a împacatu pe toti.

Cam peste o óra si jumetate sosiramu în Vatia, séu mai esactu în Vatia-de-jos, scáldile Zaran-denilor.

Vatîa are o pozițiune frumósă. Jos, la picîorele unor deluri, ascunsa în cotitur'a acestora și adumbrita de niste paduri, ea este unu interesantă punctu de excursiune.

Ensasi scald'a are multe frumuseti ale naturei, ma mânilé omenesci i-au plantatu și niste promenade umbróse; dar stabilimentulu nu pré ofere multa comoditate.

Ne puseramu la ugina, dupa ugina — numai decâtu — la cina, și dela cina ne scularamu la patru óre deminétî'a.

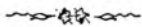
Si când apoi mi-am esprimatú bucurî'a, cá în Zarandu totusi mai existe veselia, mi s'a respunsu, cá nu asiá s'au veselitu Zarandanií mai demultu, dar acele timpuri au trecutú, si acuma e linisce . . .

Linisce! Da! Deminétî'a dupa cincí óre, pe când ne rentóseramu la Baia-de-Crisiú, acolo înca erá — linisce . . . Ne si culcaramu . . .

Dar când sè mai dormimú!? Din Abrudu vinaramu cu sperantî'a, cá aice sè ne odihnimú; si iéta aice ne culcámú deminétî'a la síese óre!

Trebue sè mergemu mai departe de aice!

Iosifu Vulcanu.

Maritata si totusi fara barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —

(Urmare.)

Dupa ce finí, predede surorei sale epistol'a ce a primit'o eri, si i împartasi, ce i s'a întemplatú dela 3 óre diminétî'a pâna în momentulu acel'a.

Rosanna ascultá cu atentîune. Ea nu a cetitu în viétî'a sa nici unu romanu, nici n'a fost vr'odata la teatru, nici odata nu a avutu o istoria placuta, si asiá i lipsiau tóte punctele de mâncare spre a pricepe legatur'a istoriei. Numai atát'a întielegea, cá nici Miss Lyndilh nu e mai buna de câtu altele, si cá fetitî'a din bratiele ei e unu surcelu alu — — — Înse faci'a copilitiei ângeresci suridea inocentú si dóue mânútie rotunde se întindeu spre ea.

— Polly vré dejunu.

Vocea argintîa atinse îndata punctulu debilu în ânim'a Rosannei. Facî'a ei palida se rosí, ea redicá fetitî'a în bratie si o strinse la peptu.

— Tu esti fintî'a cea mai frumósă ce am vedutu în viétî'a mea. Cum te chiama, ângerasiule?

— Polly, — respunse ea, — Polly vré Dozy.

— Ce?

— Dozy.

Întrebându priviá Rosanna la Ulrich.

— Póte cá acesta e numele crescatórei, — observá acest'a, — îmi pare cá Miss Lyndilh o numia „Rosy.”

— Dozy. Dozy, — strigá ea cu nerabdare, — Polly vré Dozy! Polly vré dejunu, Polly vré jos.

— Pune-o jos, Rosanno, sè vedemu scie umblá?

Polly scica sè umble de totu bine, si cu îmbracamintea vêneta de metasa, cu locele ei aurie si cu piciorutiile ei elegantu încalțiata semena unei dame micutié.

— Ca o princesa în Zeus, — dise Ulrich admirându-o, — întrú adeveru am puté-o depinge. Séména fórte cu Miss Lyndilh si —

— Sè nu audu mai multu numele acesta, — i demândá cu asprime soru sa, — noi vom tîéné fetitî'a, înse nu amintí mai multu acea persóna, despre care díci, cá astadi se va cununá si acést'a micuti'a e a ei. Serman'a fintia póte mulțumi ceriului, cá s'a scapatu timpuriu de peccatulu mumei sale.

Serman'a fetitia se vedea a fi neindestulata.

Dupa ce de vr'o câteva ori mai eschiamá ea „Dozy”, începú a plânge, încátu Rosanna de nou se întristá.

— Ulrich! ce vor dice vecinii? — întrebá ea înspaimântata. Noi nu putemú sè le împartasiú acést'a istoria rusinósă; si totusi óre cumva trebue sè dâmu înformatiune despre ea.

— Spune, cá unu consângeanu din provincia a repausatu si ne-a lasatu fetitî'a, s'o crescemu. Numele ei acuma este Polly Mason, de si acestu nume mi se pare ordinariu. Precum e dèns'a, ar trebui sè o chiamámu Victoria, Stella, Eugenia, séu Evangelina. Eu i voiu dice princesa, asiá va fi mai potrivitú. Viuo încóci princesa, dá-mi o sarutare.

Si Ulrich rise de propri'a sa gluma. Elu erá asiá de voiosu, cá a finitu relatarea istoriei si Rosanna a remasu liniscita. Polly înse erá reu dispusa, ea plângea dupa „Dozy si dupa dejunulu ei.

— Du-te de aci, — strigá ea, — tu esti uritu si ea e urita. O, Polly vré Dozy! Polly vré lapte si patulu ei.

— Fii numai câtva în pace, fic'a mea, — dise Rosanna, — si îndata vei capetá pâne si lapte. Eu cugetu, cá noi trebue sè spunemu ómenilor adevérule. Ddiéu sè ne ierte! Nu poti umblá în tina si sè nu te întinedi. Nu poti fi în societate rea si sè nu te împartasiésci de peccatele aceleia.

— Eu tóta nóptea nu am dormitu, si voiescu nitielu a me odihní. La optu si jumetate sè me scoli, cá sè ajungu destulu de timpuriu la cununia numai tineréi nóstre fetitie.

Ulrich se retrase si Rosannei reesi în fine a linisce pe Polly cu pâne si lapte. Dsiór'a betrána se simtiá absolutu emoționata, ea avea acum a o cresce o copilită, a o certá, a o iubi, si o suta de pundi în busunariu.

O suta de pundi! Ea nici odata nu a avutu nici a patra parte din acést'a suma. Înaintea ochilor ei spirituali se deschise o perspectiva infinita a obiectelor cari le-ar puté capetá pentru o suta de pundi. Unu tapetu nou pentru chiliá de locuitu, unu vasu coloratu de flori, unu îmbracamentu de dumineci pentru Ulrich, o biblia nóua legata cu auru, unu serviciu de theia, si póte cá si o haina si o parechia de încalțieminte nóue. Dorintî'a cea mai ferbinte a Rosannei erá, a avé o casa la tîéra, si acea suma firesce nu putea sè coresponda dorintiei ei, în orasiu înse pe acele obiecte ajungea. Si ânelulu, — de si ea nu se pricepea la astfel de lucruri, totusi cugetá cá acela trebue sè aiba valóre de vr'o 50 guinei. Firesce cá nu va vinde ânelulu si medaillonulu, ci-lu va pastrá pentru fetitî'a.

Chiamá pe Polly si deschise medaillonulu. Acela contînea o vucla bruna si portretulu unui jane frumosu, carele i suridea ca viu. Niste simtiri straine, emoționau ânim'a cea atátu de rece si vértósă a ei, apoi închise medaillonulu si sarutá fetitî'a intimu si grațiosu, cum numai mum'a ei tineră si frumósă putea sè o sarute.

— Sermana fintă mica, — șiopti ea, — o nedreptate s'a comis, si tu trebuie să suferi. De-mi va ajută înse Ddieu, te voi crește bine si te voi vedé voiósa si fericita.

La optu si jumetate ea deșteptă pe Ulrich, carele află pe soru-sa mai domóla, de câtu cum erá.

Polly s'a saturatu bine cu pâne si lapte si stetea pe unu scaunu la ferésta strigându în tonu móle : „Dozy!“ Ea nu strigá nici odata pe mama sa, ca alti prunci, ci numai „Dozy.“

Dupa ce Ulrich dejună, plecá spre biserica Sânt Georgiului în Hanover Square.

Când ajunse la locul destinatu, erá deja la miédiadi, si unu síru splendidu de carete cuprindea strad'a.

În grab'a sa se 'ntórse asiá de repede pe dupa unu coltiu, încátu se lovi cu unu altu domnu, carele asemenea grabiá se vina din directiune contraria.

— Pardon, — dîse Ulrich cu manier'a fina, — speru a nu te fi vatematu.

Strainulu nu-i response, pareá cã nici nu-lu au-de. Privirea lui se atîntiá cu espressionu caracteristica spre biserica.

— Curiosu omu, — cugetá Mr. Mason, — si totusi, de si îmbracatu simplu, pare a fi unu gentleman.

În acelu moméntu strainulu se întórse eastru elu.

— Sci-vei dta sè-mi spuni, cine se va cununá astadi aici?

În câtu sciu eu, Sir Hugo Charteris.

— Ah!

Acestu cuvêntu scurtu fu esprimitu într'unu modu, ce fára voia i revocá în memoria teatrulu Britania.

— Si cu cine?

— Credu cã cu Miss Olivia Lyndilh. Dar eu nu sciu cu siguritate, deci cá sè ne convingemu, sè mergemu în biserica!

— Îti urmezu, grabesce-te pentru Ddieu!

— Déca acestu tineru ar fi Robert, — cugetá Ulrich, — si déca ea în ultimulu momentu l'aru recunósce si eschiamându : „elu e!“ aru cadé lesinata la piciórele lui!

Pe scena astfel de evenimente nu erau raritati, pentru ce sè nu se întemple si în viétia? — cugetá Ulrich.

În biserica se faceau de odata dóue cununii, si erá plina de domni si de dame elegante.

Când strainulu își luá peler'á, Ulrich observa, cá elu, macaru cá erá arsu de sóre, e blondinu. Façi'a lui palida ca a unui mortu si espressionu infuriata a ochilor vèneti tradau, cá acést'a scena nu avea pentru dènsulu numai unu interesu comunu.

— Noi totusi amu întârdiatu dela cununia, — dîse Ulrich, — iéta-i colo, vinu deja.

Conductulu nuntei pasiea prin nav'a bisericii spre portalulu principalu.

Antái'a mirésa erá o fintă junonica cu ochii modestu plecati. Ambii acesti tineri mai cá nu o observau. A dóua mirésa erá fára indoiéla Olivia Lyndilh.

Miresele sînt de comunu palide în astfel de óre momentóse, — paliditatea acestei mirese înse întrecéa îndatinarea. Façi'a ei pareá cã e de pétra si monstruósa, ochii cei mari si negrii erau atîntiti înaintea

ei si chiar buzele-i pareau albe. Din contra mirele erá voiosu si priviá în giurulu seu triumfatoru, vedîendu-si realizate dorintiele sale; — apropiându-se elu, strainulu lînga Ulrich de odata se înnaltiá.

Erá cu neputintia a nu-lu observá. Mirés'a împerita cu totul nu observá nimicu; suridietoriulu mire înse ílu zari îndata, si surisulu sburá de pe buzele sale, colórea disparú din façi'a-i si o espressionu de frica cuprinsa trasaturile lui. Elu statú locului si numai multímea undulanta ílu sili sè mérga mai departe. Mason remase singuru cu consotiulu seu enigmaticu, carele stetea totu nemișcatu ca o figura petrificata.

— Eu întru adevéru nu asiú fi crediutu, cá afara de primul intrigantu alu teatrulu Britania, altulu ar fi în stare sè privescea astfel, — cugetá Ulrich, — betránulu Quill scie ce lucra, când scie drama. Acest'a trebuie sè fie Robert si eu pe onóre trebuie sè-lu întrebu.

Ulrich își frecá mânilé.

— Scusa-mi domnule cutesanti'a! Nu te chiama pe dta Robert?

— Da, — response strainulu într'unu modu mechanicu.

Întrebarea nu-lu suprinse, tóte simtírile i erau ca amortíte.

— Si conumele-ti nu cumva Lisle?

Strainulu se 'ntórse acum cátra Ulrich.

— Ce scíi dta despre Robert Lisle?

— Nu multu, de cumva înse dta ai fi Mr. Lisle, asiú pricepe interesarea dtale cátra acea dama, care chiar acum trecusa pe aci.

Strainulu își puse mân'a pe umerulu pictorului.

— Dta dara o cunosci?

— Am avutu onórea ai face unele servitíe, si dèns'a a pusu multa încredere în mine, de si acum nu m'a observatu. Déca dta ai fi Robert Lisle, si ai fi cercetat'o eri, ai fi fost fórté binevenitu. Eri a fost ea Miss Lyndilh, astadi e Lady Charteris, dta vedi acést'a face diferintia.

A vorbitu ea despre mine, nu m'a uitatu?

Vocea strainului suná ragusítu, ochii lui ardeau ca niste carbuni víi.

— Ea de siguru nu te-a uitatu, înse cu mine nu a vorbitu despre dta. Asiá dara dta esti Robert Lisle?

— Eu sîm Hawksley, — dîse de odata strainulu rece, — înse vreu si trebuie sè o vedu, macar de s'ar întempla ori ce.

— Atunci dta trebuie sè te grabesci, cáci parechi'a nóua peste o óra va plecá la Italia; de nu te vei íntalni acum cu ea, atunci nu o vei mai vedé. Sè chiamu o birja.

Mr. Hawksley i facú semnu aprobatoriu.

Ultim'a din caretele elegante disparú de multu Ulrich ílu însoti la statiunea mai de aprópe a birjariilor, si se sui dupa elu. Hawksley sîdea tacêndu, ca mânilé încrucisiate stringêndu din buze si cu peler'á trasa pe ochi.

— Sémená lui Corsair la patulu de mórte a Medorei, — cugetá Ulrich, — dar ochii lui ími revóca în memoria pe Polly cea micutíta, si ar fi minune, de cumva s'ar descoperí, cá elu este tatalu ei.

(Va urmá.)

Ce e nou ?

Seiri personale. Archiducele Iosifu în septemân'a trecuta a inspectatu honvedîmea la Clusiu si la Orade. — Ministrulu-presiedinte Coloman Tisza pe timpul absintiei sale va fi suplinitu de ministrulu Wenkheim. — Ministru-presiedinte alu Serbiei, Risticu a trecut prin Budapesta la Franzensbad.

Fundatiunea Siulutiu. Senatulu instituitu de fericitulu mitropolitulu Siulutiu, cu scopu de a-i esecutá ultim'a voiatiá, s'a intrunitu la Blasiu in 2/14 julu. Despre lucrârile sale aflâmu din „Observatorulu“, cã fondurile Siulutiane au crescutu pâna la sum'a de 269,555 fl. 15³/₆ cr., plus mosi'a dela Spring. Conformu vointiei testatorului, venitul dela sum'a de 200,000 fl. trebuie sê se împarta în pensiuni si burse; ér cealalta suma sê aiba a cresce iérasu pâna la 250,000 fl., dupa care iérasu se vor separá 200,000 fl., spre acelasi scopu si 50 mii iérasu vor avé sê crésca pâna la alte 250,000 fl., si asiá în indefnitivu. Pensiunile si bursele devinu curente în anulu acest'a; dara nu se împartu estimpu dintr'odata tóte, ci successive în 3 ani. Vointi'a fundatorului mai este, ca dupa ce capitalulu va ajunge celu puçinu la unu milionu, atunci administratorii fondurilor sê fia obligati a înfiinçá si o academiá românesca în Blasiu, séu aiurea, dupa cum se va aflá cu cale mai întieptiesce.

Comisiunea internationala pentru organisa-rea Rumeliei orientale se va întruni în Constantinopole la 8 septemvre. Comissariulu Austro-Ungariei va fi Benjamin Kállay.

O mare defraudare în Vieua. Cassa-controlorulu Societâti de navigare pe Dunare, Ignatu Leeb, de multi ani comitea o defraudare fórté mare, care înse numai în septemân'a trecuta s'a descoperitu. Sum'a defraudatu se urca la dóue sute de mii de florini.

Canalu între Cernavoda si Küstenge. Se scrie din Români'a, cã o compania belgiana voiesce se cêra dela guvernulu românu permissiunea d'a construi unu canalu, care sê lege Cernavoda cu Küstenge, în linia paralela cu calea ferata. Compani'a ar esecutá-o cu spesele sale si pe risiculu seu, cu condițiunea înse de a i se da unu dreptu de taxa fluviala pentru unu numeru hotaritu de ani.

Resultatulu finalu alu alegerilor, dupa ce s'au facutu si alegerile suplinítóre, este urmatoriulu : partid'a guvernamentalá are 245 de deputati, opositiunea moderata 71, stâng'a extrema 75, naçionali sânt 6, iera 16 nu apartinu nici unei partide.

Cine se bucura de mobilisare? Industriasi. De când a începutu mobilisarea, mai multe ramuri ale industriei, cari pân'atunce vegetau, apucara sê înflorésca, pentru cã armat'a mobilisata are trebuinçia de multe obiecte. În deosebi sielarii, curelarii, fabricantii de carutie, croitorii, ma si orologerii facu treburi bune.

Femeile române din Craiova, pline de iubire pentru vitejii ostasi ai României, precum cetimu în „Români'a Libera“, au luat mesuri de a veni în ajutorulu bolnavilor din caus'a resboiului cu câte o suma, în raportu cu greutatea bólei.

Din Sirí'a mai primiramu o corespundintia relativa la concertulu-declamatoru si balulu de acolo. Autorulu acesteia, superatu pentru împartesîrea din nr. 62 a corespundintelui nostru, carele a disu cã concertulu n'a reesitu „tocmai bine“, — dice, cã acela a reesitu bine, ba — considerându puterile — escelinte. Înregistrându si acést'a, pentru cã sê fia pace, încheiâmu disput'a, pentru care n'avemu spaciú în colónele foi nóstre.

Noutâti scurte din Români'a. Din Küstenge se scrie, cã Români'a nu va întrá în stapânirea efectiva a Dobrogei mai curêndu de o luna. — O parte a armatei russe din Dobrogiá a începutu rentórcerea ei în Russi'a. — În Dobrogiá mai sânt 12—15,000 de soldati rusi, respânditi prin diversele parti ale provinciei. — Colonelulu George Slaniceanu e numitu síefu de statu majoru alu armatei.

Mortii si ranitii români. (Continuare.) La Gradaciatu în 13 augustu, din reg. Alexis nr. 39 : infanteristulu Vasilie Popu mortu, inf. Vasilie Petrusca ranitu; la Doboí în 16 aug., totu din acelu regimentu, inf. Nichita Labontiu, Pavelu Toma raniti; din reg. Cesarevicu nr. 61, inf. Moise Turconie, Tóderu Popovicu, Vasilie Arnautu, Trifu Cazaru, Nic. Fabianu raniti, serg. Petru Tabacu ranitu, inf. Jova Ioanu, Iosifu Avramescu, Traila Gróza, Trifun Robu, Trifunu Jovanescu, Juonu Dragosiu, Nicolae Demenescu, Ilie Becinéga, Juonu Gereu, Barbu Lazaru, Pavel Magetiú, Achim Secosianu, George Stoia, Martinu Stancu, Trifu Stefanescu, Juon Toma, C. Vladu, Juon Fistil raniti; la Doboí dela 17 pâna la 20 augustu, din reg. Scudier nr. 29 : inf. Simeon Nicolescu, Vasilie Radja raniti; din reg. Alexis nr. 39 : inf. George Lescu, Flore Burla raniti; din reg. Cesarevicu nr. 61 : inf. Ales. Radu mortu, inf. Trifon Popescu, Petru Josivescu, Nic. Sêrbu raniti; la Doboí în 15 aug., din reg. Cesarevicu nr. 61 : inf. Vasilie Ardeleanu, Ioanu Spariosu raniti; la Doboí în 26 aug. din reg. Scudier nr. 29 : inf. Avram Ursulescu ranitu; din reg. Cesarevicu nr. 61 : inf. Petru Tóderu, Traila Mociocovescu.

Seiri merunte. Archiducele Carol Ludovicu si-a oferitu castelulu seu Persenbeug cã spitalu pentru raniti. — În contra alegerii a doi deputati se va protestá, cãci dènsii nu sânt alegatori. — În Bosnia se va întroduce poliçi'a dupa sistemulu de gendarméria. — Dílele trecute în o vía dela Oradea-mare s'a vedíutu unu lupu. — În urmarea mobilisârii síese învetiatori din Budapesta s'au chiamatu la arme. — În ruinele orasiului Miscoltu pân'acuma s'au gasitu mai bine de 400 de morti. → Diurnalele din Români'a scriu, cã în Dobrogea se vor aduce colonii italiene. — Tramisulu portei în partile Albaniei pentru a molcomi poporatiunea, Mehemed Ali pasi'a fu ucisu de insurgenti.

Flamur'a lui Hymen.

Din Dimitrie Munteanu, subjude regescu din Câmpeni, si-a fidantiatu în 25 augustu de fíitóre soçiá pe dsíór'a Sidonia Rosiu din Alba-Iulia.